

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L		A P A R E		REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA	
Pe an, în România	30 lei	De done ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet		București, CALEA RAHOVEI—5	
6 luni	16 "			Lângă Palatul Justiției	
3 luni	8 "			TELEFON No. 748	
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni		Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte			

S U M A R :

Organisarea judecătorească în Dobrogea, de G. D. Benderli;

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Curtea de casație, s. I: *Ostias I. Marcovici cu Fischel Marcovici și alții*;

Idem: *Maria Al. Ghika ș. a. cu Ana Simmerl*;

Casație s. I și Trib. Iași s. I: *Epitropia Spit. sf. Spiridon din Iași cu G. D. Kiriac*;

Tribunalul Mușcel: *Hera Dan cu G. Tudor Enache și altul cu o Observație de d-l N. D. Ghirculescu*;

Tribunalul Fălcui: *Esmerald Costache cu Alex. Negruzzi*;

Curtea de casație din Anglia: *Adulterul femeii cu tolerarea bărbatului. — Divorț inadmisibil, cu o Observație de d-l D. Alexandresco*;

Organisarea judecătorească în Dobrogea

Organisarea judecătorească actuală lasă de dorit. Acest punct este recunoscut de toți acei cari s'au ocupat cu această chestiune. O reformă prin urmare se impune. Suntem împuterniciți a crede că guvernul actual, care a arătat atâta bunăvoință pentru România trans-danubiană, nu va fi surd la glasul Dobrogenilor.

Primim, în această privință, un proiect de lege redactat de d. G. D. Benderli, distins membru al baroului dobrogean. Il publicăm cu plăcere, împreună cu expunerea de motive ce-l însoțește, atrăgând asupra lui toată atenția binevoitoare a d-lui Ministru al Justiției, care s'a ocupat de această chestiune, și care, suntem convinși că este animat de cea mai bună intențiune cu privire la mersul justiției.

Iată proiectul de lege în chestiune:

Expunere de motive.

Organisarea judecătorească în Dobrogea a trecut prin mai multe faze. Imediat după anexare se luase dispozițiuni provizorii prin regulamentul din 12 Noembrie 1878. Mai în urmă, prin legea din 9 Martie 1880 pentru organisarea Dobrogei s'au introdus în Dobrogea legile și regulamentele civile și criminale cu oare care modificări.

În 30 Martie 1886 prin legea pentru organisarea judecătorească din Dobrogea se institue judecătoriile de ocoale și tribunalele după organisarea din țară, tribunale mahometane, și se iaă oare care dispozițiuni în privința avocaților.

Această lege a suferit mai multe modificări de la votarea ei. Astfel, prin legea pentru judecăto-

riile de ocoale din 3 Martie 1894 s'au abrogat art. 1—30 care trataă despre judecătoriile de ocoale în Dobrogea, asimilându-se judecătoriile din Dobrogea cu acele din țară, prin legea din 1 Aprilie 1894 s'au desființat art. 42—54 care erau relative la instruirea crimelor și a delictelor, introducându-se și în Dobrogea judecători de instrucție.

După aceste abrogări nu au rămas în vigoare de cât art. 31 — 38 relative la compunerea și la judecarea tribunalelor, art. 39—41 relative la mahometani, art. 55 — 63 relative la reprezentarea părților în instanță și la ținerea actelor de stare civilă la musulmani.

Unele din aceste dispozițiuni sunt astăzi înlocuite prin legea organisării judecătorești din 1890 sau alte legi posterioare, (legea pentru judecătoriile de ocoale și noul cod de procedură), altele nu mai corespund scopului inițial și sunt ca un anahronism în organisarea judecătorească.

Când tribunalele erau compuse din trei judecători se putea întâmpla ca tribunalele, pentru un motiv sau altul, să se descompleteze și fiindcă lipseau pe de o parte avocați iar pe de altă, comunicațiunile erau anevoiase, era necesar să se prevadă că ele vor putea judeca excepțional și cu un singur judecător. Astăzi tribunalele având cinci judecători ca și în restul țării, descompleteările sunt cu totul excluse și când se va ivi veriovacanță, înlocuirile vor fi făcute lesne.

Autorisările cerute avocaților și supravegherea administrativă la care sunt supuși, necesare poate la început, numai au astăzi nici o rațiune de a fi, majoritatea avocaților fiind titrați și mulți chiar originari din Dobrogea, pe cari legea nu i-a avut în vedere.

Dispozițiunile relative la musulmani fiind cu totul speciale vor trebui menținute, iar în privința judecării crimelor se poate menține competența Curții de apel din Galați, rămânând ca juriul să se introducă ulterior.

Strânsa legătură economică între ambele maluri ale Dunărei cer o unificare în organisarea judecătorească, mai cu seamă în materie civilă și comercială, și de aceea propunem următorul proiect de lege:

Proiect de lege.

Art. 1. Cu singurele deosebiri arătate în diferite legi și reproduse prin prezenta, toate legile și regulamentele din România, relative la organisarea și la distribuirea justiției, se aplică și în Dobrogea.

Art. 2. Afacerile dintre mahometani relative la organizarea familiei, la puterea părintească, la căsătorii, la divorț și la succesiunile ab intestat, se vor judeca de tribunalele mahometane instituite la Constanța și la Tulcea, conform legilor și uzurilor musulmane.

Părțile însă, prin comun acord, sunt libere a supune și aceste afaceri jurisdicțiunilor ordinare, care vor judeca litigiul conform legilor și uzurilor mahometane.

Art. 3. Tribunalele mahometane se compun dintr'un cadriu al localității, recomandat de muftiu și confirmat de Ministrul Justiției și de un grefier numit de Ministrul Justiției printre persoanele competente cunoscând bine atât limba Română cât și cea Turcă. Personalul acestor tribunale primește retribuțiunile prevăzute în Statul anexat la prezenta lege.

Art. 4. Sentințele acestor tribunale vor fi redactate în limba Română. Taxele uzitate după legile otomane sunt și rămân desființate. Se vor percepe însă taxele de timbru, ca la instanțele ordinare, afară de taxele accesorii și de portare, iar procedura se va îndeplini prin administrație.

Art. 5. În contra sentințelor acestor tribunale se va putea face apel, potrivit regulilor procedurii civile, la Curtea de apel din Galați, care va judeca conform legilor și uzurilor musulmane.

Art. 6. Crimele și delictele de competența Curții cu jurați, comise pe teritoriul Dobrogei, se vor judeca în prima și ultima instanță de Curtea de apel din Galați, după regulile prescrise în materie corecțională.

Când Curtea din Galați va judeca ca curte criminală, va trebui neapărat să se constituie în completul de cinci judecători.

Când acuzatul nu ar avea apărător, Curtea îi va numi unul din oficiu.

Art. 7. Instrucțiunea acestor crime și delictes se va face conform cărții II, titlul I, cap. I din codul de procedură penală.

Prin derogare la art. 248 din codul de procedură penală, judecătorii cari vor fi pronunțat asupra mandatelor de depunere sau de arestare și acei cari făcând parte din camera de punere sub acuzare vor fi votat punerea sub acuză în afacerile criminale, vor putea lua parte la judecarea procesului.

Art. 8. Impricinații vor putea face prin tribunalele respective apelurile, opozițiunile, contestațiile și veri-ce alte acte de procedură.

Când navigațiunea peste Dunăre va fi închisă, va constitui un cas de amânare legală pentru partea care nu ar avea deschisă calea opozițiunii.

Art. 9. Sunt abrogate legea din 30 Martie 1886 pentru organizarea judecătorească în Dobrogea, le-

gea din 30 Martie 1886 pentru modificarea circumscripției Curții din Focșani, legea din 1 Aprilie 1894 pentru înființarea judecătorilor de instrucție în Dobrogea și art. 164 din legea din 1 Septembrie 1890 pentru organizarea judecătorească, precum și orî-ce alte dispozițiuni contrarii prezentei legi.

George D. Benderli

Avocat

Constanța, 1 Septembrie 1905

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția 1

Audiența de la 7 Martie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Consilier

Osius I. Marcovici cu Fișel Marcovici ș. a.

Hotărâri judecătorești. — Casarea lor de către Curtea de casație. — Efectele casării. — Puncte judecate de instanța a cărei hotărâre s'a casat, și cari nu au fost deduse în casație cu ocazia judecării aceluși recurs. — Dacă asemenea puncte mai pot fi deduse în casație cu ocazia recursului făcut în contra hotărârei instanței de trimitere. — Lucru judecat. — (Art. 1200 și 1201 C. civ. și art. 72 din legea Curții de casație).

Dacă este adevărat că, în general, casarea unei hotărâri judecătorești desființează în totul acea hotărâre și o declară ca neexistentă, acest principiu însă nu este în tot-d'a-una riguros exact pentru toate casurile, de oare-ce, pe de o parte, există și se pronunță și casări parțiale, iar pe de altă parte este constant că, casarea unei hotărâri lasă tot-d'a-una să subsiste, ca având caracterul de lucru judecat, toate capetele de cereri din hotărârile instanțelor de fond, cari, nu au fost supuse Curții de casație.

Prin urmare, cu drept cuvânt, instanța de trimitere, în urma casării, consideră ca lucru judecat, și nu discută unele puncte invocate de părți, asupra cărora se pronunțase deja instanța a cărei hotărâre se casase dar care nu fusese deduse în judecata Curții, cu ocazia judecării recursului ce se făcuse în contra acelei prime hotărâri.

Decisiunea 106/905. — Respins recursul făcut de Osius I. Marcovici contra sentinței Trib. R.-Sărat cu No. 248/903 dată în proces cu Fișel Marcovici ș. a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gh. P. Petrescu;

Pe d-l avocat Victor Atanasiu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Ionescu în combateri; și

Pe d-l procuror St. Stătescu în conclusiuni fiind minori în cauză;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

• Violarea art. 1200 și 1201 Cod. civ. comb. cu 72 din legea Curții de casație.

• Am invocat înaintea Tribunalului, că reclamantul, ca arendaș neposedând a nimo-domini, nu are exercițiul acțiunii posesorii, iar Tribunalul fără a discuta aceasta, declară că e lucru judecat, cesiunea fiind transată de Tribunalul a cărui hotărâre s'a casat. Or, efectele casării fiind de a se investi instanța de

trimitere cu judecarea afacerii în întregul ei, reu Tribunalul se ocupă numai de o parte a chestiunilor deduse în apel, și ca atare violează citatele texte de lege, când constata lucru judecat.

Având în vedere că din sentința supusă astă-zii recursului rezultă că, defunctul Niță G. Micu, ceruse în anul 1894, judelei ocol. Mărășești, ca să condamne pe frații Marcovici ca să îi plătească suma de 1200 lei ca daune pentru faptul că, dânsii, prin facerea unui iaz și a altor lucrări la morile lor vecine și în josul morilor pe cari dânsul le ținea în arendă, îi-au împedit cursul regulat al apei, și îi-au cauzat o pagubă;

Că, judele de ocol admitându-i cererea prin cartea sa de judecată cu No. 271/95, și frații Marcovici făcând apel, Tribunalul de Putna, după ce mai întâi prin jurnalul său cu No. 9615/97 respinsese declinatoriul de competență propus de dânsii asupra chestiunii dacă Niță G. Micu în calitate numai de arendașiu al morilor putea sau nu să intențe o asemenea acțiune, apoi, prin sentința sa cu No. 105/98, revenind asupra acestui punct hotărât deja, consideră de fondat declinatoriul de competență și respinge acțiunea lui Niță G. Micu, care, atunci, după moartea sa, era reprezentat prin soția sa și tutoarea copiilor săi;

Că tutoarea casei lui Micu, făcând recurs în contra acelei sentințe și, această înaltă Curte casând-o pentru motivul de exces de putere comis de Tribunal când a revenit asupra unei chestiuni hotărâte mai dinainte, a trimis pricina a se judeca din nou de către Tribunalul din R.-Sărat;

Că, acest tribunal de trimitere, respingând pe de o parte propunerea de necompetență ridicată din nou de către frații Marcovici, iar, pe de altă parte, convingându-se în fapt că, frații Marcovici, au cauzat efectiv niște daune casei lui Niță G. Micu reprezentată acum de către tutorele Ion Călin, îi condamna să plătească minorilor suma de 1200 lei, ca daune; și

Având în vedere că, judecătorii Tribunalului de trimitere, conformându-se principiului stabilit de această înaltă Curte prin decizia sa cu No. 52/99 că, în specie, Tribunalul din Putna prin revenirea și judecarea din nou a unei chestiuni judecată deja de dânsul săvârșise un exces de putere, și motivând, dânsii, tocmai asupra acelui declinatoriu invocat din nou de către frații Marcovici că, această chestiune, este un lucru deja judecat definitiv și câștigat uneia din părți, nu violează în nimic principiile stabilite prin art. 1200 și 1201 din cod. civil. și face o justă și legală aplicare și ideii care residează în art. 72 din legea acestei înalte Curți;

Că, dacă este adevărat că, în general, pronunțarea casării unei hotărâri judecătorești de către această înaltă Curte desființează în totul cea hotărâre și o declară ca neexistentă, totuși, acest principiu, nu este în tot-d'auna riguros exact pentru toate cazurile, pentru cuvântul evident că, chiar din această lege rezultă că, pe de o parte, există și se pronunță de către această înaltă Curte și casări parțiale, și că, pe de altă parte, este constant că, casarea unei hotărâri, lasă tot-d'una să subsiste, ca având caracterul de lucru judecat, toate capetele de cereri din hotărârile instanțelor de fond, cari, nu au fost supuse casațiunii;

Considerând că, în definitiv și independent dacă în specie există sau nu un lucru judecat în favoarea casei Micu, totuși, judecătorii fondului, prin considerentele sentinței pronunțate, se vede că, pipăind și judecând toate faptele urmate și invocate de părți, consideră acțiunea intentată de Micu ca o acțiune în daune pe care judecând-o după elementele avute, o admite ca fondată, și deci, sentința pronunțată, se menține în totul și din acest punct de vedere;

Că, deci, motivul invocat ne fiind fondat, recursul trebuie a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 15 Martie 1905

Președentia D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Consilier

Maria Al. Ghica ș. a. cu Ana Simmerl

Libertatea convențiilor. — Excepțiunile create de lege la libertatea convențiilor.—Dacă se pot întinde asemenea excepțiuni și la alte cazuri neprevăzute de lege. — Minorii. — Convențiune încheiată cu tutorele înainte de expirarea unei luni de la desfacerea tutetei.—Nulitatea convențiunii.—Dacă această excepțiune poate fi invocată și de minorele emancipat.—(Art. 418 și 419 C. civil.)

Prin art. 419 C. civil, legiuitorul creând o singură excepțiune la regula libertății convențiilor, și anume că, convențiunea săvârșită între tutor și pupilul ajuns la majoritate, va fi fără tărie, dacă ea s'a făcut înaintea expirării unei luni de la desfacerea definitivă a tutorelui, o asemenea excepțiune nu se poate invoca și de minorele emancipat, pentru anularea convențiunii făcută de dânsul cu asistența curatorului său, întru cât, excepțiunile sunt de strictă interpretare, și nu pot fi aplicate la alte cazuri, de cât acelea anume prescrise de lege.

Decisiunea 126/905. — Respins recursul făcut de Maria Al. Ghica ș. a. contra decisiunii Curții de apel din București, s. I cu No. 407/904 (*) dată în proces cu Ana Simmerl.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gh. Liciu;

Pe d-l avocat Rosenthal în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Gr. Vulturescu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

„Rea interpretare și violare a art. 419 cod civil.

„Curtea hotărând că acest articol nu se aplică și minorului emancipat, nesocotește în mod formal rațiunea și spiritul acestei dispozițiuni, interpretează greșit și deci violează sus citatul text.

Având în vedere decisiunea supusă recursului, din care rezultă următoarele: Maria Al. Ghica emancipându-se prin căsătoria sa cu Al. Ghica, ambii soți au încheiat un act cu Ana Simmerl, mama naturală și foașta tutoare a Mariei Ghica, prin care act s'a recunoscut că Ana Simmerl a cheltuit suma de 8000 lei, din banii săi, peste veniturile averii fiicei sale, și ast-fel soții Ghica s'au obligat de a plăti Anei Simmerl acea sumă, în curs de 4 ani. În urmă, după plata a 3000 lei, soții Ghica au intentat acțiune contra Anei Simmerl, pentru a se declara nul menționatul act de creanță și a li se restitui acei 3000 lei, căci acel act a fost făcut în timpul pe când Maria Ghica era minoară emancipată și înainte de a se fi dat, de către Ana Simmerl, conturile convenite, pentru gestiunea tutetei sale, conform art. 418 C. civil așa că acel act este nul, după dispozițiile art. 419 cod civ. Că atât Tribunalul Ilfov cât și Curtea de apel din București au respins acțiunea ca nefondată;

Considerând că este de principiu că excepțiunile sunt de strictă interpretare și nu pot fi întinse la alte cazuri de cât acele anume prevăzute de lege;

Că prin art. 419 din cod civil legiuitorul a creat o singură excepțiune la regula libertății convențiilor, și anume că, convențiunea săvârșită între tutor și pupilul ajuns la majoritate va fi fără tărie, dacă ea s'a făcut înaintea expirării unei luni de la desfacerea definitivă a tutorelui;

(*) A se vedea publicată însoțită de observația Directorului nostru d-l D. Alexandresco, în *Curierul Judiciar* No. 7 din a. c.

Că nefiind vorba și de minorul emancipat, acesta nu poate invoca beneficiul acestei excepțiuni, pentru anulara convențiunei făcută de dânsul, cu asistența curatorului său, în virtutea principiului sus enunțat ;

Că, dealmintrele, situațiunea minorului emancipat este diferită și mai avantajoasă de cât cea a minorului ajuns la majoritate, căci acel emancipat lucrează sub controlul și protecțiunea curatorului său, pe când acel ajuns la majoritate rămâne singur expus influenței interesate a fostului său tutore, și de aceea legiuitorul a înțeles de a prevedea arătata dispozițiune excepțională numai în favoarea acestuia ;

Că ast-fel fiind, când în specie, Curtea de apel a considerat de valabilă convențiunea dintre părțile în litigiū, n'a violat în nimic dispozițiunile art. 419 C. civ., așa că motivul de casare este nefondat ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 4 Octombrie 1905

Președenția D-lui CHR. PHEREKYDE, Președinte

Epitropia G-lă a Spit. sf. Spiridon din Iași cu C. D. Chiriac și alți

Convențiunii.—Stabilirea consimțământului.— Chestie de fapt.

Epitropia sf. Spiridon din Iași și Eforia Spitalelor Civile din București.—Modul lor de administrare.—Pensiuni—Pensiunile funcționarilor Epitropiei sf. Spiridon din Iași și Eforia Spitalelor civile din București.—Organizarea acestei pensiuni după regulamentul din 1881.—Reținerile din salariū de 5% prevăzute prin acel regulament, pentru fondul pensiilor.— Dacă acele rețineri pot fi ridicate la 10%, fără ca sus zisul regulament să fie modificat.

Prescripția de 3 ani din legea contabilităței.— Cazurile în care e aplicabilă.— (Art 2, 20, 223 din legea compt. publice din 1893, art. 2 și 15 din regulamentul pensiilor funcționarilor Eforiei Spit. civile Buc., și sf. Spiridon din Iași).

1) Stabilirea consimțământului într'o convențiune din anume fapte și împrejurări deduse în judecată, constituie o chestiune eminentă de fapt, de atributul suveran al instanțelor de fond.

2) După legea contabilităței publice din 1893, Epitropia sf. Spiridon din Iași ca și Eforia Spitalelor civile din București, sunt administrate și guvernate de legea comptabilităței publice a Statului, dar budgetul, este o întocmire a veniturilor și cheltuelilor pe un an, obligator pentru Stat, județ și stabilimentele ce se guvernează după legea comptabilităței, care budget, nu poate crea alte drepturi de cât acelea constatate prin legi și regulamente, și nu pot atinge drepturi create prin acele legi.

Astfel, pensiunile funcționarilor Eforiei Spitalelor civile din București și sf. Spiridon din Iași, fiind organizate prin regulamentul din 1881 care are putere de lege, acel regulament prevede expres că, reținerile pentru fondul pensiilor va fi de 5% asupra sumelor ce funcționarii primesc sub ori ce titlu, afară de diurnă, așa că, întru cât acel regulament nu a fost modificat, Epitropia nu poate urca prin budgetul său acele rețineri la 10%.

3) Prescripția de 3 ani prevăzută prin art. 20

din legea contabilităței publice, din anul 1864 și art. 38 din legea din 1893, este aplicabilă numai în cazul când se reclamă în contra funcționarului său autorității cari prin abuz au perceput sume ne prevăzute în budget, iar nu și când este vorba de restituirea unor rețineri prevăzute în budget, însă în mod ilegal.

Decisiunea 394/905.—Respins, în urma unei divergențe, recursul făcut de Epitropia G-lă a Spit. sf. Spiridon din Iași contra sentinței Trib. Iași s. I cu No. 371/904, dată în proces cu C. D. Chiriac ș. a.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați C. Dissescu și Șutu în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-nii avocații Chiriac și Cernea în combateri ;

Deliberând,

Asupra mijlocului I de casare :

• Instanța de fond cade în exces de putere când afirmă că deși intimatul a avut cunoștința de rețineri prin aceia că dânsul alcătuia și semna statele pentru lefurile funcționarilor Epitropiei între care figura și dânsul, totuși acest fapt nu implică în sine un consimțământ la rețineri.

• Instanța de fond violează dispozițiile c. civil privitoare la contractele licite și ilicite (art. 953 și 968 c. civil) când afirmă că în cazul de față consimțământul la reținerile de 10% ar fi ilicit ca fiind contractual nu patrimonial, dar de drept public, privitor nu la binj dar la un impozit .

Având în vedere că se constată din sentința supusă recursului că, Constantin D. Chiriac, rep esentat azi în instanță prin Gr. Iamandi, cesionarul drepturilor sale, a chemat în judecată pe Epitropia generală a Spitalelor sf. Spiridon din Iași—recurenta de azi—pentru a fi condamnat a'i plăti suma de 870 lei, reținută pe timp cât a fost funcționar la acea Epitropie, din salariul său, peste reținerea reglementară de 5% ; că, ambele instanțe de fond, au admis acțiunea ca întemeiată ;

Considerând că stabilirea consimțământului într'o convențiune, din anume fapte și împrejurări deduse în judecată, constituie o chestiune eminentă de fapt, a căruia constatare și apreciere e de suveranul atribuit al instanțelor de fond, scăpând astfel de sub controlul Curții de casație ;

Că așa fiind, sus arătatul mijloc de casare se găsește neîntemeiat ;

Asupra motivului II :

• Budgetul Epitropiei sf. Spiridon aprobat de Camera legiuitoare și sancționat de lege ca și budgetul Statului, are puterea unei legi de finanțe anuale.

• Tribunalul de Iași violează puterea de lege a budgetelor Epitropiei, când nu ține seamă de condițiunile în care Epitropia fixează lefurile funcționarilor săi și obligă Epitropia să restituie d-lui Chiriac sumele reținute în virtutea budgetelor anuale.

Considerând că din combinațiunea art 2 și 223 din legea asupra contabilităței publice din 1893, rezultă că Epitropia sf. Spiridon din Iași, ca și Eforia Spitalelor civile din București, sunt administrate și guvernate de legea contabilităței publice a Statului ;

Că, din art. 2 sus citat, rezultă că budgetul este o întocmire a veniturilor și cheltuelilor pe un an, obligator pentru Stat, județ și stabilimentele ce se guvernează după legea contabilităței publice ;

Considerând că din acestea rezultă învederat că budgetul nu poate crea alte drepturi de cât acelea constatate prin legi speciale, și nici poate atinge drepturi create prin acele legi ;

Considerând că pensiunile funcționarilor Eforiei Spitalelor civile din București și a Epitropiei generale a Spitalelor sf. Spiridon din Iași, au fost organizate prin regulamentul din 1881, care are putere de lege, fiind admis de consiliul de miniștri, decretat de Capul Statului și publicat în *Monitorul Oficial*;

Considerând că prin art. 2 și 15 din acest regulament se prevede expres, că reținerile pentru fondul pensiilor vor fi numai de 5% asupra sumelor ce funcționarul primește sub titlu de tratament sau ori ce alte denumiri, afară de diurnă;

Considerând dar că din momentul ce regulamentul din 1881 asupra pensiilor funcționarilor Epitropiei prevede o reținere de 5% din retribuțiunile lunare, iar nu 10%, și întru cât acest regulament n'a fost modificat, urmează că Epitropia în mod ilegal a arcat în bugetul său anual reținerea la 10%, și dar, cu drept cuvânt, instanța de fond, a obligat-o la restituirea sumei care face obiectul procesului de față;

Considerând că ast-fel fiind, și acest mijloc de casare este neîntemeiat;

Asupra motivului III:

«Violarea art. 20 din legea contabilității din 1864 sau 36 din legea 1903.

Considerând că prescripțiunile nu se pot aplica de cât la casurile expres prevăzute în lege, neputându-se întinde prin analogie și la alte cazuri;

Considerând că prescripția de 3 ani prevăzută prin art. 20 din legea contabilității din 1864 și art. 38 din legea din 1893, este aplicabilă numai casului când se reclamă în contra funcționarului sau autorității care prin abuz au perceput sume ne prevăzute în buget, iar nu și când este vorba de restituirea unor rețineri, prevăzute în buget, însă în mod ilegal, cum e cazul în specie;

Considerând că așa fiind, nici acest mijloc de casare nu este întemeiat;

Asupra motivelor IV:

«Violarea capit. IV din regulamentul din 1883, prin aceea că tribunalul consideră ca deținută fără cauză suma reclamată obligând pe Epitropie s'o restituie, atuncea când nu Epitropia deține suma, ci casa pensiunilor, Epitropia neservind de cât de intermediar.

«Violarea aceleiași articol, prin aceea că, chiar în ipoteza în care Epitropia ar deține suma, încă dânsa n'o deține fără o cauză, întru cât s'a făcut această reținere după decizia comitetului pensiunilor care avea acest drept și această atribuție, de oare ce acel comitet întocmește bugetul pensiunilor, comitetul fiind ales chiar de funcționarii casii.

Considerând că cestiunile care fac obiectul acestor motive de casare, ne-fiind propuse d'inaintea instanțelor de fond și ne-putând fi ridicate pentru prima oară d'inaintea acestei înalte Curți, urmează a se respinge și aceste motive de casare;

Considerând că astfel fiind, recursul se găsește nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI IAȘI, S. I

Audiența de la 22, 27 Octombrie și 1 și 5 Noembrie 1904

Președenția D-lui D. BOZDUGAN, Prim-Președinte

Sentința civilă No. 371 (*)

S'a prezentat din partea Epitropiei sf. Spiridon d-l avocat Gh. A. Vărnăv-Liteanu, iar intimatul C. Chiriac s'a prezentat asistat de d-l avocat I. Leatris;

Tribunalul deliberând,

Asupra apelului făcut de Epitropia spitalelor sf. Spi-

ridon contra cărței de judecată No. 867 a jud. ocol. II Iași, prin care este obligată a plăti lui C. D. Chiriac suma de 873 lei plus 20 lei cheltueli;

Având în vedere că pensiunile funcționarilor Eforiei Spitalelor civile din București și a Epitropiei generale a Spitalelor sf. Spiridon au fost organizate prin regulamentul din 1881, care are putere de lege, fiind admis de Consiliul de Miniștri, decretat de capul statului și publicat în *Monitorul oficial*; că prin art. 2 și 15 din acest regulament se prevede expres că reținerile pentru fondul pensiilor vor fi numai de 5% asupra sumelor, ce funcționarul primește sub titlu de tratament sau veri-ce alte denumiri, afară de diurnă;

Având în vedere că legea Contab. generale a statului, care se aplică și Epitropiei sf. Spiridon, prin art. 2 și 20 din vechia lege sub regimul căreia s'a operat aceste rețineri, sau art. 33 și 38 din noua lege, prevede, că ori-ce contribuțiuni directe sau indirecte, altele de cât acelea care sunt autorizate de legile de finanțe, sub ori-ce titlu sau ori-ce numire s'ar împlini, sunt cu desăvârșire oprite, și persoanele care vor fi plătite vor putea să și ceară înapoi banii ce vor fi plătit pe nedrept;

Considerând că din moment ce regulamentul din 1881 asupra pensiilor funcționarilor epitropiei prevede o reținere de 5% din retribuțiunile lunare, iar nu de 10%, și întru cât epitropia nu dovedește, că acel regulament s'a modificat cu aceleași forme legale cum a fost alcătuit în 1881, urmează deci că Epitropia în mod ilegal a arcat reținerea la 10%, și astfel cu drept cuvânt judecătoria a obligat Epitropia a restitui reținerile nelegal percepute peste cele reglementare;

Având în vedere că susținerea Epitropiei, că sporul reținerilor la 10% a fost legal, fiind făcut în baza bugetelor sale anuale, admise de Adunarea deputaților, este nefondată; în adevăr, epitropia spit. sf. Spiridon este obligată a-și ține contabilitatea și a-și întocmi bugetele în conformitate cu legea contabilității generale a Statului, care prin art. 2 indică, că bugetul nu prevede de cât veniturile existente după alte legi și deci nu are calitatea de a crea alte venituri, de ori-ce natură ar fi ele; că pentru a percepe în mod legal un spor de venit fie al Statului, al comunei sau al unui așezământ ori-care, supus legii contabilității și cu un buget votat de Adunarea deputaților, nu e suficient să se înscrie sporul în buget, ci trebuie ca în prealabil să se modifice în acest sens legea în virtutea căreia se percepe; că dar pentru că sporul reținerilor să fie legal, urma ca eforia în primul rând să modifice în acest sens regulamentul pensiilor din 1881;

Având în vedere susținerea Epitropiei, că C. D. Chiriac nu este în drept a cere restituirea sporului de rețineri, întru cât aceasta s'a făcut cu consimțământul său, este asemenea nefondată în adevăr, Epitropia nu dovedește cu nimic, că C. D. Chiriac a consimțit la acest spor de rețineri, iar simplul fapt că dânsul a avut cunoștință de aceste rețineri prin aceea că dânsul alcătuita și semna statele pentru lefurile funcționarilor Epitropiei, între care țigara și dânsul, nu implică în sine un consimțământ la această reținere, o convenție între el și Epitropie și o renunțare din partea sa la dreptul de a cere restituirea reținerilor făcute în mod nelegal;

Că de almintrelea, Epitropia pretinde că sporul acestor rețineri s'a făcut pe baza bugetelor sale anuale, în care în adevăr sunt trecute reținerile de 10%. însă cu mențiunea ca fiind percepute în baza regulamentulului din 1881, decretat de Rege, și nici vorbă nu e de vre-o convenție intervenită între Epitropie și funcționarii săi relativ la aceasta; că pe lângă acestea, Epitropia Spitalelor sf. Spiridon este o persoană juridică, a cărui mod de funcționare și administrare este stabilit prin legile sale organice; că astfel între Epitropie și Chiriac ca funcționar al ei nu poate să existe de cât raporturi publice și oficiale; că nu se poate con-

(*) A se vedea speța la decizia Casei publicată mai sus. (N.B.)

cepe între dênşii un contract particular valabil, și existând un asemenea contract, el ar fi ilicit, și deci fără nici o țârie de lege ;

În ce privește ultimul motiv invocat de Epitropie, că C. D. Chiriac nu este în drept a cere restituirea reținerilor de cât cele efectuate de la 20 lunie 1900 până la data șirei sale din funcțiune, de oare-ce cele-alte s'au prescriș prin termen de 3 ani ;

Având în vedere că art. 20 din vechea lege a cont. generale a statului său 38 al noiei legi prevede . . . «Persoanele care ar fi plătit dacă nu li s'a restituit îndată aceia ce au dat, vor putea în timp de 3 ani a-și cere banii înapoi de la ori-ce funcționar public ce va fi ordonat să făcăt îndeplinirea», rezultă deci, neîndoios că restituțiunile de sume rêu încasate, sau precepute se prescriu prin termen de 3 ani în ce privește pe funcționarii publici, care vor fi ordonat să făcăt împlinirea, această prescripțiune nu se aplică însă Statului, comunei sau ori-cărei instituțiuni publice în folosul căreia s'au efectuat acele încasări, de oare-ce acest articol nu le prevede, și prescripțiunile sunt de strictă interpretare ; că deci și acest motiv este nefondat ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Prim-președinte, Tribunalul, respinge, etc.

(ss) D. Buzdugan, Gh. D. Teodor.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUSCEL

Audiența de la 8 Martie 1905

Președenția D-lui V. V. VOINESCU, Judecător de ședință

Hera Dan, cu Constantin Tudor Enache și Dumitru Dumitru Dănescu

Sentița civilă No. 67

Act semnat prin punere de deget.—Legalizarea lui de către Primar, mai înainte de aplicarea legii de autentificare.—Dacă asemenea act poate fi considerat ca act sub semnătură privată.—(Art. 1171 C. civil).

Dobânzii.—Termenul în care se prescriu. (Art. 1907 C. civil).

1) Legalizarea dată de Primarii comunelor rurale unui act de împrumut, înainte de punerea în aplicare a legii pentru autentificarea actelor, are puterea de a constata atât data certă a actului cât și identitatea și validitatea semnăturii, așa că, un atare act, chiar semnat prin punere de deget, are toată forța probantă ca act sub semnătură privată, și face deplina dovadă în contra celui ce l'a semnat.

2) Dobânzile sumelor împrumutate, și în genere, tot ce se plătește cu anul său la termene periodice mai scurte, se prescrie prin trecere de cinci ani.

Tribunalul,

Asupra apelului făcăt de Hera Dan contra cărței de judecată No. 377/904 a Judecătoriei Ocolului Argeșel ; Ascultând susținerile părților ;

Având în vedere că în discuțiune este acțiunea întentată de apelantul Hera Dan contra intimațiilor Dumitru Dumitru Dănescu și Constantin Tudor Enache pentru plata sumei de lei 237 bani 25 cu procent de 10 % de la 1 Ianuarie 1880 până la achitare, prevăzută în înscrisul cu data 11 Noembrie 1879 legalizat de Primăria comunei Vulturești la No. 75 din aceeași zi și an ;

Având în vedere că la prima instanță s'a respins acțiunea în speță de oare-ce actul în virtutea căruia s'a întentat acțiunea este semnat prin punere de deget și neautenticat ;

Având în vedere actul prezentat de apelantul reclamant Hera Dan în dovedirea pretențiunei sale, din care se constată că intimata s'a împrumutat de la dânu cu sumă de lei 237 bani 25 pe termen de un an

în anul 1879 semnând actul prin punere de deget și legalizându-l Primăria comunei Vulturești ;

Având în vedere că intimata astă-zi ca și la prima instanță, nu recunoaște creanța și nici înscrisul prezentat de reclamant ;

Având în vedere că art. 1171 din codul civil stabilește că actul autentic este acela ce s'a făcăt cu solemnitățile cerute de lege, de un funcționar public, care are dreptul a funcționa în locul unde actul s'a făcăt ;

Având în vedere că acest articol definește numai care sunt actele autentice, fără să arate autoritățile competente a le autentifica sau să reglementeze modul de autentificare ;

Că pentru complectarea acestui text, tocmai în anul 1886 a intervenit legea de autentificare care a stabilit autoritățile în drept a le autentifica și modul de procedare ;

Având în vedere că mai înainte de aplicarea legii de autentificare, în lipsa unei asemenea legi speciale, uzul a fost mai cu seamă în comunele rurale de a se legaliza de primarii respectivi, actele intervenite între părți, fie chiar ale acelora ce nu știu carte ;

Că prin urmare legalizarea dată de primarii comunelor rurale are puterea de a se constata atât data certă a actului cât și identitatea și validitatea semnăturii, așa că un atare act are toată forța probantă ca act sub semnătură privată ;

Considerând că în speță, actul prezentat de apelant, fiind legalizat de Primăria comunei Vulturești face deplină dovadă în contra părților ;

Având în vedere că prin acel act se constituie debitoare principală Dumitru născută Dumitru Dănescu semnând și soțul său Tudor Enache care adaogă la semnătură, cuvîntul «asemenea» ;

Că întru cât din copriinderea actului nu rezultă că și acesta s'a împrumutat, cuvîntul «asemenea», adăogat la numele său, nu'l poate face debitor de o potrivă cu soția sa ;

Că dar Constantin Tudor Enache, chemat în judecată de apelant în locul lui Tudor Enache, care a încetat din viață, urmează a fi apărat de pretențiunea reclamantului ;

Având asemenea în vedere că reclamantul cere prin acțiune procentele stipulate în act de 10% de la 1 Ianuarie 1880 până la achitare ;

Având în vedere că conform art. 1907 din codul civil dobânzile sumelor împrumutate și în genere tot ce se plătește cu anul său la termene periodice mai scurte se prescrie prin cinci ani ;

Că dar reclamantul apelant nu poate pretinde dobânda de cât numai pe primii cinci ani, căci după trecerea acestui termen a încetat de a mai curge, prin prescripțiune ;

Văzând și art. 140 și 146 Pr. civ.

Pentru aceste motive, redactate de d-l jude de ședință, Tribunalul, admite apelul, etc.

(ss) V. V. Voinescu, I. Ercul.

p Grefier (s) F. Enescu

Observație.—Cestiunea validității actelor semnate prin punere de deget și legalizate de primarii, înaintea legii autentificărilor din 1886 este controversală.

Soluțiunea Tribunalului Muscel, pare însă să fie cea mai temeinică și a fost dese ori admisă și de alte instanțe judecătorești și susținută și de distinsul profesor și jurisconsult d-l D. Alexandresco (1).

(1) Vezi D. Alexandresco, V. 7, pag. 147 și jurisprudența acolo arătată.

Nu exista, în adevăr, înainte de 1886 o lege de autentificare. Codul civil de la 1865, ocupându-se de actele autentice și cele private, nu indică nici o procedură de autentificare, nici pe funcționarii competenți; și e evident că pentru milioanele de acte fără însemnătate, marea majoritate a neștiutorilor de carte nu erau să recurgă la tribunale, pentru autentificare.

De aceea neputându-se deprinde cu o formalitate prea grea, autentificarea prin tribunal, și fiind încă sub impresia ușurinței cu care, sub codul Calimach și Caragea, își alcătuiau înscrisurile, s'a recurs, neștiind cui să se adreseze, la forma legalizării prin primării. Este procedura întrebuintată aproape în general de țărâtime înainte de 1886, un uz stabilit, dovadă imensul număr al unor asemenea acte.

Nu credem să aibă dreptate acei ce se întemeiază în această cesiune pe codul civil, cum nici acei ce se întemeiază pe codul Calimach sau Caragea; uzul e singurul care trebuie avut în vedere într'un timp în care o lege de procedură pentru autentificare nu a existat și în care codul civil nu face de cât să definească actul autentic, fără a indica cine e în drept să-l facă, nici forma în care trebuie să se facă.

Nu trebuie deci scăpat din vedere că în această epocă mai bine de 4000000 de oameni nu știauz cartea și că o lege asupra materiei nu exista. Invocarea codicelor vechi ori noi nu e deci la locul ei.

Focșani, 1 Oct. 1905.

N. D. Chirculésco
Advocat

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FALCIU

Audiența de la 16 Septembrie 1905

Președinția D-lui IOAN GAVRILESCU, Președinte
Esmeralda Costache cu Alex. Negruzzi

Acțiune.—Exercițiul acțiunilor dotale.— Dacă femeia în timpul căsătoriei poate intenta în numele său personal asemenea acțiune referitoare la averea supusă regimului dotal.—(Art. 1242 C. civil).

După dispozițiile art. 1242 C. civil bărbatul având administrațiunea averii dotale în timpul căsătoriei, având singur dreptul de a urmări pe debitorii și pe deținătorii averii dotale, de a lua fructele și dobânzile, și de a primi capitalurile, de aci rezultă că prin chiar efectul acestei dispozițiuni excepționale, femeia e îndepărtată de la exercițiul unor asemenea acțiuni și drepturi cu o singură excepție, în materie de împărțeală.

Prin urmare, soția nu poate intenta în numele său personal o acțiune privitoare la averea supusă regimului dotal.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de d-na Esmeralda V. Costache în contra cărței de judecată sub No. 210/905 a d-lui judecător de pace ocolul Podoleni, prin care își declină competența de a judeca acțiunea civilă introdusă de d-sa în contra d-lui Alex. Negruzzi;

Având în vedere concluziunile amânduror părți;

Având în vedere că obiectul acțiunii d-nei Esmeralda Costache, este acel de a se obliga d-l A. Negruzzi să lase libera trecere pe drumul ce duce la pădurea numită Reditu, pe porțiunea de proprietate convenită ei prin succesiune de la autorul lor comun, def. A. Negruzzi, potrivit actului de împărțeală, format între moștenitori, recunoscându-i tot odată dreptul de proprietate;

Având în vedere că înaintea d-lui judecător de pace, ivindu-se discuțiune asupra competenței, d-sa a rezolvat cesiunea prin declinatorul de competență evaluând cătimea de pământ, pe care se desăfășură drumul, la peste 1500 lei;

Că, tribunalul, pe baza acelorași, elemente de apreciere, administrate de parte, găsește că valoarea e exagerată și că, în realitate, acea întindere de teren, nu poate să valoreze de cât cel mult o mie de lei. Că, dar, apelul e întemeiat—tribunalul îl primește și reformând cartea de judecată—evoacă fondul;

Având în vedere că intimatul A. Negruzzi cere respingerea acțiunii ca fiind introdusă de o persoană fără calitate, de oare ce sub regimul dotal, soțul singur exclusiv are exercițiul acțiunilor dotale, de ori ce natură ar fi ele;

Având în vedere dispozițiunile art. 1242 C. civ. după care «numai bărbatul are administrațiunea averii dotale în timpul căsătoriei. El singur are dreptul de a urmări pe debitorii și pe deținătorii averii dotale, de a lua fructele și dobânzile și de a primi capitalurile»;

Având în vedere că citatul text de lege, conferă bărbatului dreptul de administrațiune a bunurilor dotale. Că, fără a-l considera cum era privit în dreptul roman *dominus dotis*, el, se bucură și exercită totuși, aceleași însemnate drepturi; Că, aceste drepturi ale lui decurg din calitatea de administrator pe care legiuitorul i-o recunoaște de altminteri tocmai printr'o reminiscență al lui *dominus dotis*; căci, în definitiv, instituțiunea dotalității, în forma și modalitățile în ființă, e perpetuarea instituțiunii din timpul romanilor; Că între aceste drepturi ale lui, bărbatul are și pe acela de a exercita acțiunile mobiliare și posesorii relative la bunurile femeii, precum și acțiunile peticitorii, într'u cât art. 1242 C. civil se rostește imperativ: el singur are dreptul de a urmări pe deținători; Că dacă potrivit dispos. art. 1242 C. civil, numai bărbatul are exercițiul acțiunilor referitoare la bunurile dotale, apoi prin chiar efectul acestei dispozițiuni excepționale, femeia e îndepărtată de la exercițiul lor cu o singură excepție: în materie de împărțeală;

Având în vedere că, în fapt examinând petițiunea introductivă de acțiune, se constată că ea e concepută și pornită de d-na Costache personal; Că, e de asemenea netăgăduit că averea adusă de d-sa la căsătoria contractată cu d-l V. Costache, e supusă regimului dotal; Că așa fiind, față cu considerațiunile de drept și fapt expuse, tribunalul;

Pentru aceste motive, redactate de d-l membru de ședință Alexandru Mandrea, respinge acțiunea, etc.

(ss) I Gavrilescu, A Mandrea.

Resumat de jurispr. străină în materie de drept civil

Inalta Curte de justiție din Anglia, 6 Maiu 1903

Divorț.—Adulterul femeii.—Tolerarea din partea bărbatului.—Inadmisibilitate.

Divorțul nu poate fi pronunțat după cererea bărbatului, pentru adulterul femeii, de câte ori din împrejurări se constată că bărbatul a avut cunoștință despre adulterul soției sale și n'a luat

nici o măsură pentru a-l impiedica, sau pentru a face să înceteze aceste relații culpabile.

(Din *Journal Clunet*, anul 1905, p. 684).

Observație. — Chestiunea judecată de Inalta Curte de justiție din Angliera este controversată în dreptul nostru. Punctul asupra căruia s'a ivit discuție este acela de a se ști dacă judecătorii sunt, sau nu, datorii a pronunța divorțul de câte-ori el este constat, sau dacă ei au facultatea de a-l respinge, apreciând împrejurările cauzei. Afirmativa este generalmente admisă, pentru-că adulterul este o cauză peremptorie de divorț (1).

O dată ce judecătorii nu au, în privința adulterului, puterea suverană de apreciere pe care ei o au în privința esceselor, crușimelor și insultelor grave (art. 212), ușor se poate înțelege că divorțul va trebui să fie pronunțat, chiar dacă soțul reclamant ar fi încurajat sau măcar tolerat adulterul celuilalt (2).

Inalta Curte de justiție din Anglia admite soluția contrară, pentru-că, în această țară, acțiunea în despărțenie din partea bărbatului este inadmisibilă, de câte-ori există din partea lui convență sau colusiune, părăsirea voluntară a femeii, răle purtări sau răle tratamente (3).

Art. 1565, § 2 din Codul german dispune, de asemenea, că divorțul nu este admis de câte ori soțul reclamant a consimțit la comiterea adulterului său a fost complicele lui. «*Das Recht des Ehegatten auf Scheidung ist ausgeschlossen, wenn er dem Ehebruch oder der strafbaren Handlung zustimmt oder sich der Theilnahme schuldig macht*».

Și fiind-că vorbim de dreptul englez, trebuie să semnalăm în treacăt oare-care particularități proprii acestei legislații.

Divorțul nu poate fi pronunțat în Anglia de cât pentru cauză de adulter. Dacă femeea este culpabilă de adulter, faptul în sine ajunge. Dacă, din contra, bărbatul s'a făcut vinovat de acest fapt, adulterul său, pentru a fi o cauză de divorț, trebuie să fie întovărășit de oare-care împrejurări agravante, precum: bigamie, incest, răpire, viciuri contra naturei, crușimi (*gross cruelty*), părăsirea

(1) Veđi în acest sens, Thiry, I, 348; T. Huc, II, 288; Beudant, II, 393; Carpentier, *Tr. th. et pratique du divorce*, I, 9, p. 71; Baudry et Chauveau, *Personnes (Divorce)*, III, 21; Neagu, I, p. 428, No. 36; Cas fr. D. P. 90. 1. 36; Sirey, 90. 1. 388. — *Contra*: Vraye et Gode, *Divorce* I, 37; Fremont, *Idem*, 25 urm.

(2) Veđi în acest sens: Baudry et Chauveau, *op și loco cit.*; Planiol, III, 574; Neagu, I, p. 428, No. 37. — *Contra*: Demolombe, IV, 415; Vraye et Gode, *op cit.* I, 34; Willequet, *Divorce*, p. 104, No. 12.

(3) Veđi Er. Lehr, *Droit civil anglais*, No. 110, in fine, p. 61. Veđi și Répert. Sirey, v^o *Divorce*, 4927.

femeii timp de doi ani fără nici o cauză bine cuvintată, etc.

Prin expresiunea vagă «crușimi» se înțelege escesele și chiar refuzul persistent al bărbatului de a da soției sale cele trebuitoare, potrivit rangului și poziției ce ea ocupă în societate. Simplele injurii, chiar violente de ar fi (*mere insults*), nu constituiesc o crușime. Se consideră însă ca atare amenințările sau boalele mentale de natură a provoca acte de violență periculoase din partea unuia din soți contra celuilalt.

Motivul ce se invoacă pentru a se justifica deosebirea ce există între adulterul femeii și acel al bărbatului este că simplul adulter din partea acestuia din urmă ar fi pentru dînsul un mijloc prea lesnicios de a-și redobîndi libertatea, provocînd o acțiune în despărțenie contra lui, prin faptul că ar lua o țuitoare. Jurisprudența veche era tot în acest sens, și legea din 1857 n'a făcut de cât s'o consfințească în mod formal.

Bărbatul care cere divorțul pentru adulterul femeii, trebuie să urmărească în același timp și pe complicele ei, căci el n'ar putea să ceară daune de la dînsul printr'o acțiune separată, etc. Toate aceste particularități nu se găsesc la alte popoare, și este bine ca și publicul nostru să cunoască măcar unele din ele.

D. Alexandresco

Directorul nostru, d-l Dimitrie Alexandresco, se grăbește a mulțumi tuturilor acestora cari l'au felicitat cu ocazia zilei sale onomastice.

BIBLIOGRAFII

A apărut: LEGIUIREA CARAGEA, după ediția de la 1818, adnotată cu jurisprudența Curței de casație, de d-l Dem. D. Stoienescu, fost magistrat, avocat.

Prețul 5 lei; legat în pânză lei 6, iar în piele lei 7 De vînzare la Curierul Judiciar.

* * *

A apărut, vol. I, Codicele civil, adnotat și comentat de d-l Dimitrie Neagu, fost magistrat, avocat.

Acest volum, format în 8°, are 530 pag. și coprinde materia Art. 1—285.

Deposît la Ziarul «Curierul Judiciar», București, Calea Rahovei 5, de unde se expediază contra valoare: mandat poștal sau ramburs. Prețul lei 12 broșat; legat elegant, în pânză, cu numele autorului lei 13.75; iar cu piele la cotor lei 14.50.

* * *

A apărut Colecțiunea de legi financiare, adnotate cu jurisprudența până la zi a Inaltei Curți de casație, lucrare datorită d-lui G. Bădulescu, Prim-grefier la Inalta Curte de casație. Prețul unui exemplar coprinzînd 46 coale tipar, este de lei 6 pe hîrtie obișnuită și lei 7 pe hîrtie velină. Pentru cele legate în pânză se adaugă lei 1.50, iar în piele elegant și cu numele cumpărătorului lei 2.50. Comandele se primesc la autor și la Redacția acestui ziar, București, Calea Rahovei 5, de unde se expediază contra valoare: mandat poștal sau ramburs. Porto privește pe cumpărător.